

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 22/01/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 13

Chúng sanh ở mỗi giai đoạn, mỗi lứa tuổi hay hoàn cảnh khác nhau sẽ có cảm nhận hoàn toàn khác biệt. Cho nên bất kỳ phương tiện nào mang lại lợi ích chân thật, giúp họ lìa khổ được vui thì đó là Chánh pháp. Phật pháp không cứng nhắc cố định ở một chỗ.

Hòa Thượng nói: ***“Phật đà giáo hóa chúng sanh đều là tùy cơ nói pháp, tuyệt nhiên không có định pháp. Việc gì có thể giúp đỡ chúng sanh khai ngộ, lìa khổ được vui thì đều là Chánh pháp.”***

Ví dụ như vào ngày Tết, những người giàu có gói bánh chưng, ngồi uống trà trông nồi bánh và hàn huyên nói chuyện về ý nghĩa ngày Tết truyền thống, về phương pháp giáo dục các thế hệ trong gia đình thì đó vẫn là Phật pháp cho dù trong câu chuyện không nhắc đến một từ Phật pháp nào.

Giáo hóa chúng sanh không nhất thiết là gặp ai chúng ta cũng nói niệm Phật đi, không niệm Phật là khổ, là đọa địa ngục đấy. Không phải như thế mới gọi là Phật pháp. Nói pháp không khéo theo cách này sẽ khó lòng được chúng sanh tiếp nhận. Họ đang nghĩ cuộc sống tốt đẹp mà mình lại cứ nhắc đến cái chết thì có lẽ họ sẽ ác cảm với chúng ta mà cho rằng chúng ta là người đầu óc có vấn đề nên mới nói như vậy.

Cho nên Hòa Thượng khẳng định rằng ***“Phật pháp không có định pháp”***. Tuy nhiên, chúng sanh lại có định pháp và cho rằng cái này là đúng, cái kia là sai và việc mình đang làm là đúng còn người khác là sai.

Hòa Thượng nói: ***“Nếu bạn đem khuôn mẫu nhất định của mình hay cách làm cố định mà ban cho là đúng rồi lan tỏa đi các nơi thì bạn sẽ đoạn duyên của chúng sanh thậm chí đoạn đi giới thân huệ mạng của họ.”***

Hôm trước chúng tôi đến thăm một vị Thầy, Thầy hỏi chúng tôi mỗi sáng dậy điều gì? Chúng tôi trình bày rằng: *“Thưa Thầy, như bài học sáng nay, Thầy của con dạy là người làm bất cứ việc gì lợi ích cho cộng đồng phải dùng tâm thái thấp nhất, không được dùng tâm cống cao ngã mạn. Con cũng nhớ đến hai nguyên tắc bất di bất dịch mà Thầy của con dạy thứ nhất là dùng tâm chân thành để làm tất cả mọi việc, bắt đầu từ khởi tâm động niệm khi đối nhân xử thế, đối người tiếp vật, hành động tạo tác. Thứ hai là dùng tâm thanh tịnh, luôn để tâm rỗng rang, không bị vướng mắc, ô nhiễm. Buồn vui,*

thành công thất bại cũng không hề gì vì đều đặt trên nền tảng của tâm chân thành”. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà Thầy đã cảm nhận và gặt đầu.

Đối với các bậc tri thức có danh vọng địa vị cao, nếu chúng nói họ phải ăn chay, niệm Phật, bố Thí thì sai rồi vì họ sẽ khó tiếp nhận. Cho nên Hòa Thượng nói ***“Phật pháp không có định pháp mà bạn tự định ra pháp và cho rằng phải như vậy mới đúng thì đó chỉ là sự chấp trước kiên cố của bạn, bạn chỉ phá hoại Phật pháp.”***

Năm 2000, có thông tin rộ lên rằng Hòa Thượng Tịnh Không nói năm 2000 nhất định có tai nạn sẽ xảy ra, họ cắt chương đoạn ngữ làm cho lòng người xao động. Giải thích việc này, Hòa Thượng khẳng định Phật còn không có định pháp vậy thì ***“Tịnh Không tôi làm sao có định pháp”***. Cho dù tai nạn sắp xảy ra mà lòng người thay đổi tốt thì tai nạn có thể không xảy ra. Thời gian đó, chúng tôi mau chóng dịch bài giảng: ***“Bốn điều khai thị cho đồng tu Bắc Kinh”*** để trấn an đại chúng. Đây cũng là thời gian những thông tin không chính xác bị đưa lên trang ***“tinhtong.vn”***. Hiện tại, chúng tôi đã mua lại tên miền ***“tinhtong.vn”*** và kết nối vào trang tên miền ***“tinhhongphapngu.net”***.

Vì nhiều người không giác ngộ rằng Phật pháp không có định pháp nên khi thấy người khác dùng nhiều phương tiện độ chúng sanh thì liền cho họ là xen tạp. Vậy hiểu xen tạp thế nào cho đúng? Đó là khi tâm bị dính mắc. Chúng ta niệm Phật hoặc làm bất cứ việc gì mà thấy mình bỏ công sức ra làm hoặc xem thấy người này xen tạp, người kia không chuyên thì mình đã bị dính mắc xen tạp rồi.

Lục Tổ Huệ Năng từng nói: ***“Nếu là người chân chính tu hành thì không thấy lỗi thế gian”***. Hòa Thượng chỉ dạy là người tu học không rảnh rãng để nhìn lỗi thế gian vì họ kiểm soát lỗi của mình còn không đủ thời gian.

Hòa Thượng nói: ***“Người chân thật tu hành không có thời gian rảnh để nhìn lỗi người khác. Mình tự cho mình là người tinh chuyên, mình thấy người khác xen tạp, vậy thì trong tâm đã khởi lên tự khen mình chê người rồi.”***

“Mình tự cảm thấy việc làm của mình đáng tán thán còn việc của người khác không đáng tán thán. Mình tự mình thấy mình có pháp đặc thù riêng biệt đáng được truyền dạy cho người khác. Nếu bạn có tâm như vậy sẽ sinh ra chương ngại vô cùng to lớn. Phật pháp không có định pháp.”

Hôm trước, một vị trưởng đạo tràng ở nước ngoài gọi điện thoại cảm ơn chúng tôi vì nhờ có Lễ tri ân Cha Mẹ mà anh được quý lạy nói lời cảm ơn Cha Mẹ mình. Hành động này đã làm cảm động Ông Bà và họ liền ăn chay niệm Phật cho dù trước đó anh khuyên không được. Trong các Lễ tri ân chúng ta không nói một câu gì về Phật pháp, cũng không nhắc ai đó phải học Phật. Nếu ai nói các Lễ tri ân Cha Mẹ là xen tạp thì không khéo lại tạo khẩu nghiệp nghiêm trọng chứ không hề nhỏ.

Chúng ta hãy xem xét cuộc đời hoằng hóa của Hòa Thượng. Ngài giảng Kinh Kim Cang, Pháp Hoa, Bát Nhã, Địa Tạng. Có lần có người hỏi Ngài là Ngài giảng Kinh Địa Tạng có phải là xen tạp không?

Hòa Thượng trả lời rằng Ngài không xen tạp, Kinh Địa tạng là Hiếu Kinh mà trong Tịnh nghiệp Tam Phước thì phước thứ nhất là: “*Hiếu dưỡng Phụ mẫu, Phụng sự Sư trưởng, Từ tâm bất sát, Tu Thập thiện nghiệp.*” Cho nên giảng Kinh Địa Tạng cũng chính là giảng Kinh Vô Lượng Thọ.

Hòa Thượng còn giảng cả Kinh Tân Ước, Cựu Ước của Thiên Chúa. Ngài nói về sự tái sinh của Chúa rất tuyệt vời đến nỗi mà người ta còn in sao thành đĩa phát cho tín đồ công giáo tại những nhà Thờ mà Ngài giảng. Chẳng lẽ chúng ta nói Hòa Thượng xen tạp sao! Mình nên nhớ rằng việc gì giúp ích chúng sanh hướng thiện, xa lìa điều xấu ác thì đều là Phật pháp. Còn nếu dùng tâm tư lợi, ích kỷ chỉ giảng cho đạo tràng của mình nghe thì là tâm “*tự tư tự lợi*” rồi.

Chúng tôi từng nói rằng tất cả những gì mình có đều dâng tặng cho người, thậm chí những cơ sở đào tạo của mình mà có người phát tâm làm đúng và tốt hơn mình thì mình sẵn sàng nhường cho họ. Chúng tôi cũng sẵn lòng chia sẻ công thức pha chế dinh dưỡng trong trồng rau, bí quyết kỹ thuật làm đậu phụ cho bất kỳ ai có nhu cầu với một điều kiện là nếu họ bán thì đừng bán đắt quá, đủ lời là được.

Chúng tôi cũng hoan nghênh sao chép, in ấn và lưu thông mọi ấn phẩm mà chúng tôi dịch, thậm chí không có bản quyền vì chúng tôi làm là để cống hiến, để lợi ích cho chúng sanh chứ không tư vương đến tiền nhuận bút. Hòa Thượng nói Thánh Hiền đến thế gian cần khổ vì chúng sanh. Các Ngài dùng mọi phương tiện khéo léo nhất để tiếp độ chúng sanh, không hề có bản quyền còn chúng sanh ngày nay thì có bản quyền.

Kỹ thuật trồng rau và pha dinh dưỡng người thế gian đấu kỹ lắm, còn chúng ta, các huynh đệ ai cũng biết cách làm nhưng không phải ai cũng làm được. Thật ra làm để cúng dường thì sống được, làm để bán thì không đủ để sống vì chi phí giá thành quá cao. Ví dụ một ki-lô-gram rau cải xanh ngoài chợ có giá dao động từ 5000 đến 10.000 đồng, trong khi chi phí của ta lên đến 30-40.000 đồng.

Hòa Thượng nói: “***Chánh pháp mà có thể giúp đỡ chúng sanh đạt được lợi ích chân thật thì chỉ có pháp môn Niệm Phật***”. Nghe câu này phải hiểu rõ tránh trường hợp “*Y Kinh Giải Nghĩa Tam Thế Phật Oan, Ly Kinh Nhất Tự Tứ Đồng Ma Thuyết*”. Chúng ta nghe mà cho rằng bỏ hết chỉ có niệm Phật thôi thì sai rồi. Hòa Thượng muốn nói rằng trong tất cả các việc làm lợi ích chúng sanh thì chỉ có pháp niệm Phật mới giúp chúng sanh thoát được sinh tử, vượt được luân hồi.

Nghe lời khai thị này chúng ta phải biết mức độ quan trọng của từng việc. Sự hạnh phúc an vui trong đời sống gia đình, con cái ngoan hiền hay anh em thuận hòa cũng

quan trọng nhưng điều chân thật giúp cho con người thoát khỏi sanh tử thì chỉ có niệm Phật.

Hòa Thượng nói niệm Phật quan trọng nhưng Ngài vẫn giảng Kinh của Hồi Giáo, Thiên Chúa Giáo, Nho Giáo, Đạo Giáo. Trong đạo Phật thì Ngài không chỉ giảng Kinh Vô Lượng Thọ mà giảng rất nhiều Kinh khác. Và khi họ đã tâm khai ý giải rồi thì Ngài khuyên họ nghe Kinh Vô Lượng Thọ và niệm Phật cầu vãng sanh Tịnh Độ. Khi Thích Ca Mâu Ni Phật tại thế, Ngài không chỉ niệm Phật mà còn giảng tất cả các Kinh. Tất cả đều là “*tùy cơ thuyết giáo*” - chúng sanh thích nghe Kinh gì thì giảng Kinh đó.

Có người hỏi Hòa Thượng vì sao Ngài giảng Kinh Kim Cang mà không giảng Kinh Vô Lượng Thọ? Ngài trả lời rằng giảng Kinh Vô Lượng Thọ thì không ai nghe mà giảng Kinh Kim Cang người ta đến nghe rất đông. Vậy thì cách độ chúng sanh của Hòa Thượng là dùng Kinh Vô Lượng Thọ để chú giải cho Kinh Kim Cang. Ngài giải thích về câu trong Kinh Kim Cang: “*Làm thế nào trụ ở chỗ vô trụ mà sinh tâm*” bằng cách nói rằng Kinh Vô Lượng Thọ giải thích rất đơn giản là niệm một câu “***A Di Đà Phật***” tức là trụ tâm ở một danh hiệu này. “*Trụ ở chỗ vô trụ*” là trụ ở câu “***A Di Đà Phật***” còn “*sinh tâm*” là mỗi lần khởi tâm là niệm một câu “***A Di Đà Phật***”.

Suốt cuộc đời 70 năm của Hòa Thượng, Ngài giáo hóa chúng sanh bằng mọi phương tiện còn với bản thân mình, Ngài chỉ là một câu “***A Di Đà Phật***” niệm đến cùng. Pháp gì có thể lợi ích, giúp ích chúng sanh thì đó là Chánh pháp. Cho nên chúng ta đừng vội nói ai xen tạp vì khi ta nói như vậy ta đã rơi vào phân biệt vọng tưởng chấp trước, đã rơi vào xen tạp rồi.

Ở Sóc Trăng, chỉ khuyên niệm Phật thì các em không đến. Nhưng bây giờ dạy các em làm con phải hiếu, làm học trò phải ngoan, dạy các em học lịch sử và cho các em ăn thì các em, chủ yếu là người dân tộc, cứ tự động đến. Nếu chỉ sách tấn niệm Phật thì có thể đoạn duyên biết bao chúng sanh cho nên phải phản tỉnh sự chấp trước của mình khiến mình làm sai.

Ở Sơn Tây – Hà Nội, chúng tôi chưa từng nói với ai một câu “***A Di Đà Phật***”, thậm chí không lộ thân phận mà mọi người ở đó gặp chúng tôi đều chào bằng danh hiệu “***A Di Đà Phật***”.

Các cô trong các trường thuộc hệ thống cũng vậy, có đạo hay không có đạo, bây giờ cũng biết chúng tôi là người ăn chay niệm Phật dù chúng tôi không nói về ăn chay mà chỉ nói là ăn xanh tốt cho sức khỏe, không hề nói đến sát sanh tội nặng lắm.

Cho nên Hòa Thượng khẳng định Phật pháp không có định pháp. Việc gì giúp ích chúng sanh thì gọi là Phật pháp và chỉ có niệm Phật mới chân thật giúp ích chúng sanh còn những thứ khác sẽ giúp chúng sanh tạm thời mà thôi.

Hòa Thượng nói: “**Quan trọng nhất là chúng ta có chân thật buông bỏ thân tâm thế giới hay không?**” Nghĩa là làm hết tất cả mọi việc giúp ích chúng sanh mà không chấp trước trên tâm, chỉ chân thật quay về niệm một câu “**A Di Đà Phật**”.

Làm được như vậy, Ngài nói: “**Nghiệp chướng của mình mau được tiêu trừ. Tự nhiên cảm thấy đời sống tự tại an vui pháp hỷ tràn đầy**”. Những việc cần làm thì làm. Làm mọi việc thoải mái mà không thấy mình làm, không tính thiệt hơn thậm chí xác định chỉ có thiệt chứ không có hơn thì không bao giờ phải suy nghĩ nát óc. Suy nghĩ nát óc là sai rồi.

Cho nên Hòa Thượng khuyên chúng ta làm những việc cần làm còn tâm chỉ quay về niệm một câu “**A Di Đà Phật**” thì quả thật sẽ rất an vui tự tại.

Bài học hôm trước Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta muốn giúp đỡ, giáo hóa người khác thì chính mình phải có sự chuyển đổi. Muốn có “**Tha lực**” của Phật Bồ Tát thì phải có “**Tự lực**” tu tập hay tâm lượng phải tương ưng như Phật Bồ Tát. Nếu tâm lượng của chúng ta giống với tâm lượng của Ma thì Ma sẽ đến gia bị.

Thiền sư Pháp Đạt hay Tỳ Kheo ni Vô Tận Tàng nghe Lục Tổ nói mà khai ngộ ngay là do các Ngài có nền tảng 10 năm tu học miên mật theo một bộ Kinh. Điều này cho thấy chúng ta muốn có thành tựu thì phải nỗ lực lâu dài. Nếu không dụng công từ 10 năm trở lên thì khó có kết quả. Thậm chí 10, 20, 30 năm hay cả đời cũng chưa chắc đã thành tựu. Cho nên việc dụng công thì không lúc nào được phép lơ là.

Sáng nay chúng tôi tỉnh giấc lúc 2 giờ 30 phút nhưng trời lạnh quá nên không dậy ngay mà nằm đến khi chuông báo thức là 3 giờ 40. Nằm lại niệm 10 câu Phật hiệu mới ngồi dậy, vậy mà trong tâm chỉ không muốn dậy. Chúng tôi đã có thời gian 10 năm miên mật không cho phép ngủ quá giờ, vậy mà đến hôm nay giấc ngủ vẫn muốn lôi kéo trở về tập khí xấu, nhất định không muốn tuân thủ thói quen thường ngày.

Thế mới biết tập khí của mình sâu nặng đến thế nào. Do đó, đối với chính mình mà không dụng công, nỗ lực bền bỉ thì cho dù là ba tháng, ba năm hay 30 năm hành trì miên mật thì mình vẫn bị kéo trở về với tập khí xấu ác.

Người xưa tu Tịnh Độ ít nhất phải từ 10 năm mới bắt đầu có chút thành tựu thì chúng ta ngày nay phải có từ 10-20 năm tu miên mật mới may ra có kết quả. Thế gian có câu: “**Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh**” – một nghề tinh thì mới giúp cuộc sống tốt hơn. Một môn tu học đạt đến đỉnh cao mới có thể giúp mình hàng phục tập khí xấu ác của chính mình./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!